

16. maj 2019

FM 2019/176

Forslag til forespørgselsdebat om hvorledes vi forsat kan sikre at de kulturbetingende og unikke fangstmetoder i Qaanaaq bevares til glæde for fremtidige generationer.

(Medlem af Inatsisartut Mikivsuk Thomassen, Inuit Ataqatigiit)

Vi skal fra Siumut hermed fremlæggende følgende bemærkninger til det af medlem af Inatsisartut Mikivsuk Thomassen, Inuit Ataqatigiit stillede forslag til forespørgselsdebat.

Der er nu ved at være gået fem år siden vi kørte med hundeslæde fra Qaanaaq til Pituffik og kørte gennem Iterlassuaq. Vores vej med hundeslæden gik igennem et kæmpe afsides landområde hvor der var iskoldt udenfor.

Klimaforandringerne der også heroppe i den nordligste del af verden er slået igennem, gjorde hundeslædens vej ufarbar, men alt hvad der fanges heroppe skal hentes med hundeslæden. Den følelse der vældede indover mig på den hundeslædetur, var en helt særlig følelse, det var kort sagt vidunderligt og jeg blev fyldt op med en boblende glæde, som jeg aldrig kommer til at glemme. Jeg kunne fornemme den ubønhørlige og rå natur med masser af fangst dyr. Der var hvalrosser, hvaler, narhvaler, isbjørne, rener, sæler, fugle og en masse andre fangst dyr som Inughuit lever af.

Der er kun ganske få fangere oppe i Avanersuaq og deres fangst foregår efter oldgamle fangst traditioner, alligevel findes der internationale konventioner der bestemmer, at fangerne kun må fange ganske få dyr hvilket er til trods for, at der er masser af dyr som ses med det blotte øje.

I den barske og iskolde natur hvor vintermørket lægger sig i lang tid, fastsætter naturen sine egne begrænsninger, de begrænsede fangstmuligheder i den barskeste del af vinteren medfører, at hundefoderet bliver et problem og det er ikke så underligt, at hundene bliver færre i Avanersuaq indenfor de senere år, men man skal ikke være i tvivl om, at der oppe i det allernordligste iskolde land er brug for hundeslæden, og derfor har hundene brug for kraftigt hundefoder i form af for eksempel havlroskød. Men virkeligheden er en helt anden, fordi fangerne der endnu kører på hundeslæde, gennemsnitligt ikke må fange tilstrækkeligt med hvalrosser og isbjørne og kun må fange tre hver om året.

Som jeg før var inde på, er der masser af dyr der yngler i Avanersuaq, derfor er der da også horder af narhvaler der i kæmpeflokkene følges ad deroppe.

Vi er i Siumut enige med forslagsstilleren om, at de traditionelle fangstmetoder i Avanersuaq må beskyttes som eksempel ved, at man fanger narhvaler og hvidhvaler fra kajak med traditionelle

fangstvåben, men også andre dyr kan fanges med disse oldgamle fangstmetoder og skal vi kunne sikre disse unikke fangstmetoder, så må vi få identificeret disse forhindringer og arbejde henimod, at man i et fremtidigt perspektiv ikke længere skal bekymre sig derom.

Doris Jakobsen Jensen, Siumut